

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **PhDr. D. C.**, narozená „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. 69/DS/2017,
JID: 5392/2017/KUUK/Bla,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. 69/DS/2017, JID: 5392/2017/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 6. 2016, č. j. MM/OK/PD/74063/2015/BuV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, účinného v době spáchání přestupku, tj. k datu 4. 12. 2015 (zákon o silničním provozu), kterého se dopustila tím, že dne 4. 12. 2015 v 8:10 hodin stála ve vzdálenosti kratší než 5m před hranicí křižovatky ve výjezdu z parkoviště do ulice Stavbařů, v Ústí nad Labem, kdy se jako řidička motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, neřídila pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavila a stála ve vzdálenosti kratší než 5m před hranicí křižovatky, čímž porušila Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého mimo jiné platí, že řidič nesmí zastavit a stát ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň jí bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně označil místo přestupku jako křižovatku, když se jedná o výjezd z parkoviště. Tuto svou námitku žalobkyně odůvodnila tím, že správní orgán prvního stupně označil místo přestupku jako parkoviště: „Mezní – parkoviště“ a jako výjezd z parkoviště jej popsali i přivolaní strážníci. Naproti tomu žalovaný v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně stála na „křižovatce ve výjezdu z parkoviště.“ Žalobkyně dále uvedla, že podle charakteru, umístění, vzhledu, dopravního značení i chování ostatních účastníků silničního provozu a údajů ve volně přístupných mapách (MAPY.CZ, google.cz) je dané místo parkovištěm. Podle zákona o silničním provozu se podle žalobkyně jedná o parkoviště, nikoliv o křižovatku podle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu, tedy se jedná o místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují, neboť výjezd z parkoviště nelze považovat za křižovatku.
3. Žalobkyně dále namítala, že pokud by šlo o křižovatku, musela by pro případné spáchání přestupku podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu stát se svým vozidlem ve vzdálenosti kratší než 5 metrů před hranicí údajné křižovatky. Městská policie však neprovedla měření této vzdálenosti, pouze jej odvozuje z fotografie. Žalobkyně na základě svého vlastního měření dospěla k závěru, že stála nejméně 6,5 metru od vyznačené krajnice silnice v ulici „Stavbařů“.
4. Dále žalobkyně uvedla, že nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, resp. nebyla naplněna materiální stránka přestupku, neboť její vozidlo stálo 6,5 metru od komunikace v ulici Stavbařů, na kterou se z parkoviště vyjíždí, nebránilo nikomu ve výhledu ani v průjezdu, neohrožovalo nikoho z účastníků silničního provozu ani nikoho neomezovalo. Podle měření žalobkyně její vozidlo ani nebránilo případnému vjezdu vozidla hasičů na parkoviště, když šířka vozovky činí 6 metrů a 5 cm, šířka jejího vozidla činí 164,6 cm a zbývalo tak k průjezdu 440,4 cm, což je více než běžný jízdní pruhu, který má podle zákona o silničním provozu nejméně 3 metry. Nebyl tedy nijak poškozen žádný právem chráněný zájem společnosti a nedošlo tak k naplnění materiálního znaku přestupku.
5. Žalobkyně dále namítala nepřiměřenost uložené sankce, když stejnou sankci ukládá správní orgán prvního stupně za stání ve skutečné křižovatce, kde vozidlo skutečně překáží silničnímu provozu a bezprostředně ho ohrožuje. Navíc vzhledem k tomu, že šlo o výjezd z parkoviště, nikoliv o křižovatku, nemá uložená sankce dle tvrzení žalobkyně opodstatnění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a vyjádřil se ke všem čtyřem námitkám žalobkyně, které dle jejího názoru způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí.
7. K první námitce žalobkyně, že správní orgán prvního stupně posoudil místo spáchání přestupku dvojím způsobem jednak jako křižovatku a rovněž i jako parkoviště žalovaný uvedl, že místo v němž došlo ke spáchání řešeného přestupku je místem, v němž se spojuje pozemní komunikace ul. „Mezní“ s pozemní komunikací ul. „Stavbařů“ a skutečnost, že správní orgán prvního stupně toto místo označil jako „parkoviště“ nemá na posouzení tohoto místa vliv, neboť jím bylo vyjádření skutečnosti, že tímto místem vyjíždí vozidla z parkovacích míst z ulice Mezní na ulici Stavbařů a rovněž tak nemá vliv označení daného místa v mapě na internetu. Žalovaný dále poukázal i na vyjádření vlastníka předmětného pozemku, tj. Statutárního města Ústí nad Labem ze dne 16. 3. 2016, který předmětný pozemek označil jako místní komunikaci III. třídy.
8. Ke druhé námitce žalobkyně, že chybí měření vzdálenosti vozidla od hranice křižovatky, žalovaný uvedl, že součástí oznámení Městské policie Ústí nad Labem o dopravním přestupku žalobkyně ze dne 4. 12. 2015 je i fotodokumentace, ze které je patrné, že vozidlo žalobkyně stojí téměř přesně za hranicí zakřivení okraje vozovky. Žalobce odkázal na ust. § 2 písm. x) zákona o silničním provozu, podle kterého je hranice křižovatky místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. S odkazem na toto zákonné ustanovení je žalovaný přesvědčen, že v daném případě nemůže být pochyb o tom, že hranice křižovatky je od vozidla žalobkyně vzdálená nanejvýš několik desítek centimetrů, nejvýše 1 metr, což vyplývá z pořízené fotodokumentace a měření přesné vzdálenosti se žalovanému jeví jako nadbytečné.
9. Ke třetí námitce žalobkyně, že v daném případě chybí materiální znak přestupku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích žalovaný uvedl, že žalobkyni je kladeno za vinu spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž žalobkyně svým jednáním porušila ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a nelze tak pochybovat o tom, že jednání žalobkyně bylo protiprávní, když navíc toto jednání je jako přestupek označeno v zákoně.
10. K námitce nepřiměřenosti sankce žalovaný uvedl, že sankce, která byla žalobkyni uložena, je pokutou ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a žalobkyni byla uložena v nejnižší možné výši 1 500 Kč, přičemž ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu stanoví rozmezí možnosti uložení pokuty ve výši 1 500 Kč až 2 500 Kč.
11. Žalovaný závěrem uvedl, že všechny námitky žalobkyně požaduje za nedůvodné, když žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a má všechny zákonem stanovené náležitosti.

Replika

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10/2017

12. V dalším podání ze dne 8. 1. 2018 žalobkyně trvala na své argumentaci, že ke spáchání přestupku nedošlo, neboť se jednalo o výjezd z účelové komunikace, tedy z parkoviště a na podporu tohoto svého tvrzení soudu předložila jako další důkaz fotografii místa, kde její vozidlo stálo, avšak ke konci prosince 2017 zjistila, že v místě, kde stálo její vozidlo, byla postavena závora, aby mohlo být parkoviště zpoplatněno. Dle názoru žalobkyně jde o jednoznačné potvrzení samotným městem, že dané místo – Mezní parkoviště bylo a je považováno samotným městem za parkoviště a nebylo a není obslužnou komunikací spojující další dvě komunikace a výjezd z daného místa jako z parkoviště nebylo a není podle zákona o silničním provozu křižovatkou. Dle jejího tvrzení o tomto záměru muselo město vědět už v průběhu samotného řízení o jejím přestupku a podle jejího názoru byl celý průběh přestupkového řízení zbytečný minimálně v době jejího odvolání a zbytečně tak zatěžoval jí a nyní i soud.
13. Dále v tomto podání žalobkyně požádala o přiznání náhrady za řízení ve výši soudního poplatku a dále i o zadostiučinění za nemajetkovou újmu, tj. promarněný čas při jednáních na úřadě, hledání důkazů proti nesprávnému rozhodnutí úřadů, stres, atd. ve výši 10 000 Kč.

Duplika

14. Žalovaný ve vyjádření ze dne 15. 2. 2018 uvedl, že trvá na tom, že žaloba je nedůvodná, jelikož správní orgán prvního stupně zjistil, že předmětné komunikace jsou místní komunikace III. třídy a spojení těchto komunikací je tak křižovatkou, přičemž k žalobkyni nově uvedené skutečnosti, že se stav po podání žaloby změnil, nemá na původní správní řízení žádný vliv.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Správní orgán prvního stupně obdržel dne 8. 12. 2015 od Městské policie Ústí nad Labem oznámení o dopravním přestupku ze dne 4. 12. 2015, č. j. N° 15985, z něhož plyne, že řidička osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky „X“, se dopustila dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to stáním v křižovatce, dne 4. 12. 2015, v 8:10 hodin. K této výzvě byly přiloženy 4 fotografie dokumentujících spáchání přestupku a dále označení místa na snímku ze serveru MAPY.cz. Správním orgánem prvního stupně bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Správní orgán prvního stupně následně žalobkyni vyzval k podání vysvětlení, přičemž podle záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 2. 2016 žalobkyně před správním orgánem prvního stupně uvedla, že v danou chvíli zaparkovala, ale nesouhlasila s tím, že stála 5 metrů před hranicí křižovatky a jelikož hlídka policie neměla metr, aby vzdálenost změřila, žalobkyně sama změřila vzdálenost od obrubníku k hranici křižovatky, která podle jejích výpočtů činila 10,35 metrů, přičemž její vozidlo na základě technického průkazu má délku 3,9 metru. Žalobkyně dále předložila vlastní fotografie s vyznačením naměřených vzdáleností - od přední části vozidla 10,35 m a od boční části vozidla 4,34 m. Při podání vysvětlení dne 1. 3. 2016 žalobkyně dále uvedla, že podle jejího názoru nejde o křižovatku podle zákona, ale o výjezd z parkoviště, tedy nanejvýš by mohlo jít o účelovou komunikaci, kde se výjezd z parkoviště nepovažuje za křižovatku. Pokud by o křižovatku šlo, platilo by, že se vzdálenost 5 metrů počítá pro zastavení od konce oblouku na hraně křižovatky. Hranice křižovatky by tedy měla být za ukončením tohoto oblouku. V případě žalobkyně by do výhledu křižovatky bránil panelový dům, lampa světelného osvětlení, křoviny a strom. Pokud by se jednalo o křižovatku, znamenalo by to, že tam chybí hranice křižovatky, která by byla označena vodorovným dopravním značením a odkud by bylo zřetelně vidět na přilehlou komunikaci. Pokud jde o výjezd z parkoviště, což je více než pravděpodobné, pak může být vozidlo zaparkované pouze tak, aby nebránilo ve výjezdu z parkoviště, což odpovídalo. K tomuto vysvětlení žalobkyně předložila 4 fotografie na podporu svých tvrzení. Správní orgán prvního stupně si následně vyžádal vyjádření vlastníka dopravní infrastruktury, tj. od Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru dopravy a majetku, který podáním ze dne 16. 3. 2016 správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že podle přiložené fotodokumentace je stojící vozidlo zachyceno na místní komunikaci III. třídy Mezní – parkoviště (na p. p. č. „X“ v k. ú. Ústí nad Labem) v blízkosti místní komunikace III. třídy – ul. Stavbařů (na p. p. č. „X“ v k. ú. Ústí nad Labem).
19. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 29. 3. 2016 příkaz č. j. MM/OK/PD/74063/15/PR, jímž shledal žalobkyni vinnou přestupkem podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušila ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se dopustila tím, že dne 4. 12. 2015 v 8:10 hod. v ulici Mezní – parkoviště v Ústí nad Labem jako řidička motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, se neřídila pravidly provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavila a stála ve vzdálenosti kratší než 5m před hranicí křižovatky. Za tento přestupek byla žalobkyni tímto příkazem uložena podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 125c odst. 4 písm. v) zákona o silničním provozu sankce ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10/2017

formě pokuty ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor, ve kterém namítla, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s její námitkou, že místo charakterem, užíváním i ostatními okolnostmi odpovídá parkovišti a nejde o křižovatku, ale o místo, kde se střetává komunikace III. třídy (ulice Stavbařů) a výjezd z parkoviště, tedy nanejvýš může dle zákona jít o účelovou komunikaci. Žalobkyně dále upozornila, že v jejím případě se jedná o místo, které s touto komunikací sousedí a jediným účelem je parkování vozidel, čemuž odpovídá dopravní značení v místě a další okolnosti, podle kterých se musí řidič rozhodovat ve chvíli, kdy na dané místo přijede. Žalobkyně v podaném odporu dále uvedla, že všechna místa, na kterých se z ulice Mezní odbočuje na další komunikaci III. třídy do sídliště jsou označena svislou dopravní značkou křižovatka (různého tvaru), vjezd na místo označované správní orgánem jako Mezní – parkoviště, kde stálo vozidlo žalobkyně, takto označen není. Stejně tak není svislou značkou označen ani jeden z výjezdů z obou těchto míst určených výhradně pro parkování, tedy ani z místa Mezní – parkoviště. K argumentaci Městské policie, která dne 4. 12. 2015 řešila předmětný přestupek, žalobkyně uvedla, že nemůže souhlasit s tím, že jde o křižovatku, protože je před výjezdem instalována značka dej přednost v jízdě. Žalobkyně v odporu dále uvedla, že při výjezdu z parkoviště v Mezní ulici do ulice Stavbařů není konec oblouku vozovky v ulici Stavbařů patrný, celá část dlouhá zhruba 11 metrů od vodorovné čáry, která ukazuje okraj vozovky v ulici Stavbařů je mírným obloukem. Žalobkyně uvedla, že stejné místo, užívá k zaparkování denně jedno až dvě vozidla a žalobkyně má pochybnost, že správní orgán s nimi toto jednání řeší stejně jako se žalobkyní, proto vyslovila domněnku, zda správní orgán vůči ní nepostupuje šikanózně. V odporu proti příkazu žalobkyně napadla i výši uložené sankce, neboť stejnou sankci ukládá správní orgán ve skutečných křižovatkách, kde vozidlo skutečně ohrožuje provoz a může způsobit život ohrožující situaci pro další účastníky silničního provozu, přičemž jí zaparkované vozidlo nikoho nijak neohrožovalo.

20. Správní orgán prvního stupně následně ve věci nařídil ústní jednání na den 1. 6. 2016, kterého se žalobkyně osobně zúčastnila a uvedla při něm, že se žádného přestupku nedopustila. Doplnila, že pokud jde o ulici Mezní-parkoviště, vše podstatné uvedla v odporu, na který odkázala. Dále žalobkyně předložila fotografie, které dokládají, že nejenom žalobkyně podle označení a dlouhodobého používání místa Mezní – parkoviště, ale i ostatní lidé vnímají toto místo jako parkoviště a ne jako komunikaci III. třídy. Denně zde parkují desítky řidičů špatně a k předloženým fotografiím připojila i komentáře. Závěrem zdůraznila, že Městská policie na místě neprovedla žádné měření, natož kalibrovaným měřidlem. Žalobkyně předložila u ústního jednání fotografii vozidla zaparkovaného na stejném místě, jako parkovala ona, dále dvou vozidel parkujících dále než její vozidlo v době spáchání přestupku, čímž dokladovala, že komunikace je vnímána jako parkoviště, dále dvě listiny – mapy daného místa vytištěné ze serveru MAPY. CZ a dále se serveru Mapy Google, dále dvě fotografie zaparkovaných vozidel na výjezdu z parkoviště do ulice Mezní, fotografii značky označujících křižovatku a letecký pohled na místo spáchání přestupku.
21. Správní orgán prvního stupně poté vydal dne 15. 6. 2016 prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 12. 7. 2016 odvolání, v němž plně odkázala na podaný odpor a žádala zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení. Následně dne 5. 8. 2016 žalobkyně doplnila své odvolání tak, že prvostupňové rozhodnutí vycházelo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pouze ze dvou podkladů, a to z hlášení městské policie a z oznámení odboru dopravy ústeckého magistrátu, že parkoviště je komunikací třetí třídy. Namítla, že hlášení městské policie bylo neúplné a nepřesné a vyvolávalo řadu pochybností, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že hlídka městské policie neurčila, neměřila ani nijak neověřila vzdálenost 5 metrů od hranice křižovatky. Toto měření provedla žalobkyně osobně druhý den a zjistila, že její vůz stál 6,5 metru od bíle vyznačené krajnice vozovky ulice Stavbařů, do které Mezní – parkoviště ústí. Žalobkyně dále uvedla, že podle charakteru místa, dopravního značení i podle chování dalších řidičů a osobních zkušeností považuje místo nazvané Mezní – parkoviště, i podle názvu, výhradně jako parkoviště a nemá jinou obslužnou funkci a vjezd na toto místo z ulice Mezní ani z ulice Stavbařů není označen svislou značkou křižovatka. Žalobkyně dále uvedla, že dotazem na Magistrát města Ústí nad Labem zjistila, že není veden seznam komunikací třetí třídy, proto se běžný občan nemá možnost dozvědět, které komunikace jsou komunikacemi třetí třídy. Dále nastínila problematickou situaci v místě Mezní – parkoviště a s ohledem na pochybnosti a nepřesnosti týkající se účelu místa spáchání přestupku měla za to, že by měla být použita zásad in dubio pro reo. Žalobkyně dále uvedla, že hlídka městské policie přijela původně řešit vozidlo, které stálo na zeleni, a její vozidlo začala řešit ve chvíli, kdy k němu přicházela, přičemž ostatní případy špatně parkujících řidičů strážníci odmítli řešit, proto žalobkyně považuje takové jednání za šikanózní, a to jak ze strany městské policie, tak ze strany správního orgánu. Co se týká výše uložené pokuty, žalobkyně předně vysvětlila, že na daném místě zaparkovala po zoufalém hledání místa na zaparkování a dané místo bylo jediné, kde její vozidlo neohrožovalo ani neomezovalo nikoho dalšího, nečinila tak s úmyslem ignorovat zákon o silničním provozu. K výši pokuty uvedla, že správní orgán mohl od uložení sankce upustit, neboť její vozidlo nikoho neohrožovalo ani nepřekáželo. Žalovaný poté dne 9. 1. 2017 vydal žalobou napadené rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 22. 1. 2017.

22. Soud se nejprve zabýval první námitkou žalobkyně, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně označil místo přestupku jako křižovatku, když se podle názoru žalobkyně jedná o výjezd z parkoviště.
23. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, účinném ke dni spáchání přestupku, tj. ke dni 4. 12. 2015 platí, že řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyúsťující pozemní komunikace. Podle § 2 písm. w) zákona o silničním provozu je křižovatka místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci a podle písm. x) tohoto zákonného ustanovení je hranice křižovatky místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Podle ust. § 2 písm. cc), věta za středníkem zákona o silničním provozu se na účelových komunikacích značky neosazují.
24. Obecně platí, že místní komunikace je dle ust. § 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemních komunikacích), označení pro kategorii pozemní komunikace, do které silniční správní úřad má zařazovat Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10/2017

veřejně přístupné pozemní komunikace, které slouží převážně místní dopravě na území obce. O zařazení do kategorie místní komunikace nebo vyřazení z ní rozhoduje obec, na jejímž území se komunikace nachází, přičemž obec je zároveň jejím vlastníkem, jak plyne z ust. § 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

25. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že dopravní značky ani běžné mapy či plány pro veřejnost přitom neoznačují ani nerozlišují, které pozemní komunikace jsou místními komunikacemi a které (veřejně přístupnými) účelovými komunikacemi. Účelovou komunikací je zpravidla taková komunikace, kterou nevlastní obec (ani městská část nebo městský obvod) ani nejde o silnici nebo dálnici. Účelové komunikace však, stejně jako místní komunikace IV. třídy, nepodléhají speciální evidenci podle ust. § 5 vyhlášky č. 104/1997 Sb., a proto rozlišení mezi nimi nemusí být zřejmé ani z oficiálních mapových a evidenčních podkladů. Směrodatné by podle zákona mělo být, zda silniční správní úřad rozhodl o zařazení do kategorie místní komunikace – pokud o zařazení komunikace do kategorie nerozhodl, může být taková komunikace jen účelovou komunikací, což bylo dáno v předmětné věci. Zásadní praktický rozdíl mezi místní a účelovou komunikací je ten, že vyústění místní komunikace podle ust. § 2 písm. w) zákona o silničním provozu křižovatkou je, zatímco vyústění účelové komunikace na jinou komunikaci se nepovažuje za křižovátku.
26. Soud na základě předložených listin, ve spojení se shora uvedenými zákonnými ustanoveními dospěl k závěru, že námitce žalobkyně nelze přisvědčit, neboť z předložených fotografií je zřejmé, že žalobkyně stála za dopravní značkou „Dej přednost v jízdě!“ u samého začátku oblouku obrubníku. Podle shora uvedených zákonných ustanovení je tedy zřejmé, že se skutečně jednalo o křižovátku, neboť pokud by se jednalo o parkoviště, které je účelovou komunikací, nebyla by tato účelová komunikace osazena značkou. Osazení značkou svědčí o tom, že místo napojení komunikace Mezní-parkoviště na komunikaci Stavbařů je křižovatkou. Skutečnost, že Mezní-parkoviště je na serveru MAPY.CZ a Mapy Google označeno značkou pro parkoviště ještě neznámá, že se jedná o parkoviště, avšak je takto označeno místo, kde je možné zaparkovat. Z předloženého leteckého snímku i samotných fotografií vyplývá, že jsou podél silnice vyznačena parkovací místa. Navíc z vyjádření vlastníka dopravní infrastruktury, tj. Magistrátu města Ústí nad Labem odboru dopravy a majetku ze dne 16. 3. 2016 bylo nepochybně postaveno najisto, že se jedná o místní komunikaci III. třídy. Skutečnost že v tomto vyjádření je uvedeno Mezní – parkoviště soud doplňuje, že se jedná o specifikaci daného místa, nikoliv o důkaz toho, že žalobkyně parkovala na parkovišti. Soud tak s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že se skutečně v daném případě jednalo o křižovátku. Nelze navíc přihlídnout ani k tvrzení žalobkyně, že se řídila chováním ostatních řidičů a místními zvyky, když jako účastník silničního provozu se má řídit pravidly silničního provozu.
27. K druhé námitce žalobkyně, že hlídka Městské policie neprovedla měření vzdálenosti jejího vozidla od komunikace, pak soud dospěl ke shodnému závěru, jako žalovaný, že měření vzdálenosti od hranice křižovatky bylo nadbytečné, avšak z odlišných důvodů, než ve svém vyjádření uváděl žalovaná. Soud podle předložené fotodokumentace vozidla žalobkyně zjistil, že její vozidlo bylo zaparkováno tak, že jeho přední část byla za místem, kde začíná zakřivení okraje vozovky pro danou křižovátku směrem do křižovatky. Podle shora uvedených zákonných ustanovení nesmí řidič zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní, přičemž hranicí křižovatky je místo Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10/2017

vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Přední část vozidla žalobkyně nepochybně stála méně než 5 metrů od začínajícího zakřivení okraje vozovky. Nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, která se mylně domnívá, že hranicí křižovatky je spojení dvou komunikací. Hranice křižovatky je jednoznačně vymezena v souladu s § 2 písm. x) zákona o silničním provozu právě místem, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Z fotodokumentace přestupku založené ve správním spise vyplývá, že přední část vozidla žalobkyně se nacházela za místem, kde začíná zakřivení vozovky pro danou křižovatku, směrem do křižovatky. Přední část vozidla se tedy nacházela za hranicí křižovatky a zasahovala do ní, což je patrné samotným pohledem a měření by skutečně bylo nadbytečné, neboť hranice křižovatky není samotné spojení dvou komunikací, jak se mylně zřejmě domnívá žalobkyně a čemuž nasvědčuje její měření, ale právě již naznačená právní úprava jasně upravuje co je hranicí křižovatky. V tomto místě lze odkázat na totožnou situaci řešenou v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 245/2018 – 42, kde je v bodě 13 uvedeno: „[K] řádnému zjištění skutkového stavu: Rovněž otázku, zda správní orgány řádně zjistily skutkový stav, posoudil krajský soud správně. Fotodokumentace založená ve správním spisu jasně dokládá, že vozidlo stálo v bezprostřední blízkosti křižovatky (není nejmenší důvod pochybovat o tom, že to bylo mnohem méně než 5 m).“

28. K námitce žalobkyně, že v dané kauze absentuje materiální znak přestupku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích soud uvádí, že v daném případě nelze pochybovat o tom, že žalobkyni kladené jednání za vinu je jednáním protiprávním, neboť se jím měla dopustit spáchání přestupku a nelze pochybovat ani o tom, že její jednání je označeno za přestupek v zákoně. Dále soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008- 45, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. Společenskou nebezpečnost jednání žalobkyně nikterak nesnižuje skutečnost, že popsáním jednáním neohrozila jiné účastníky silničního provozu. Podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobkyně jako společensky nebezpečné, neboť bylo výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter. V daném případě nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku přestupku ze strany žalobce (např. krajní nouze apod.). S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v daném případě došlo k naplnění jak formálního tak i materiálního znaku předmětného přestupku.
30. K poslední námitce žalobkyně týkající se nepřiměřenosti uložené sankce, soud uvádí, že za přestupek žalobkyně lze podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč, přičemž uložená sankce byla ukládána ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona. Správní orgán řádně odůvodnil uložení pokuty žalobkyni a při vyměření její výše se plně řídil ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, přičemž výše uložené pokuty odpovídá minimální možné částce, kterou lze za spáchání daného přestupku uložit. Argumentace žalobkyně, že pokuta v této výši je ukládána osobám, které skutečně stojí v křižovatce, kde vozidlo skutečně překáží silničního provozu a bezprostředně ho ohrožuje, se soudu jeví jako zcela účelová, když jak bylo výše uvedeno, byla jí uložena pokuta na samé spodní hranici možné výše pokuty.
31. Žalobkyně v žalobě dále navrhla provést důkaz svědeckou výpovědí městských policistů, kteří její přestupek řešili a dále svědeckou výpovědí pracovníka Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru dopravy. Soud toto navržené dokazování soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť má za to, že by takové doplnění dokazování bylo nadbytečné a v dané věci by nepřineslo žádné nové poznatky, neboť mezi účastníky o samotném skutkovém stavu nebyl spor a spornou otázkou bylo pouze právní posouzení, když navíc žalobkyně ani neuvedla, k čemu by se tyto osoby měly vyjádřit a ze shora uvedeného je nepochybné, jak správní orgány a rovněž tak i soud ke svým závěrům dospěly. Rovněž soud neprovedl dokazování fotografiemi z místa přestupku a snímky z map, neboť tato podklady jsou součástí správního spisu, kterým se v rámci správního soudnictví dokazování neprovádí.
32. K doplňujícímu tvrzení žalobkyně ze dne 10. 1. 2018, že v současné době se již jedná o parkoviště, které bylo zpoplatněno a dokonce bylo osazeno závorou, soud uvádí, že v soudním řízení správním vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak má na mysli ust. § 75 s. ř. s. a v dané věci tedy není relevantní, zda vlastník dopravní infrastruktury v době spáchání přestupku věděl o plánovaném záměru přeměnit tuto komunikaci na placené parkoviště, ale to, že se v době spáchání přestupku jednalo o místní komunikaci III. třídy, jak ostatně vlastník dopravní infrastruktury, tedy Magistrát města Ústí nad Labem, odbor dopravy a majetku správnímu orgánu prvního stupně dne 16. 3. 2016 sdělil. Stejně tak správní orgány musely věc posuzovat dle skutkového a právního stavu, který byl v době spáchání přestupku. Následné změny poměrů nemohly na předmětné věci ničeho změnit. S ohledem na výše uvedené neprovedl soud ani důkaz fotografií z místa přestupku z ledna 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, a proto žalobu výrokem I. rozsudku dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žalovaný sice v podání ze dne 15. 2. 2018 požadoval přiznání nákladů řízení ve smyslu ust. § 1 odst. 3 písm. a) a § 2 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu ve výši 900 Kč za tři písemná vyjádření ve věci, nutno však k tomuto požadavku žalovaného uvést, že v soudním řízení správním se tato vyhláška neuplatní (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).
35. Co se týče požadavku žalobkyně, uvedeného v podání ze dne 8. 1. 2018, že dále žádá přiznání zadostiucínění za nemajetkovou újmu ve výši 10 000 Kč, soud k tomu uvádí, že není dána jeho pravomoc k tomuto řízení a s tímto požadavkem se žalobkyně musí případně obrátit soud ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. září 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)